

Haftanın Öyküsü

> AHMET BÜKE

Dev-Genç Suzi

Tariş'in küçük bir fabrika satış dükkanı vardı. Eve incir ve zeytinyağı alayım dedim. Kış yaklaşıyordu. İçimden bir ses kış fena gelecek diyordu. Kuru incir vücudun sobası gibidir. Hem de insanın garibine yoldaş olur. Sütle cevizle tatlısı ne şahanedir üstelik. İncir benim kalbimi doyurur. O zaman mutfak masasının üzerine uzanır, elime dedemgillerin tek fotoğrafı -çerçeveli alırım. Arkada vişne bahçesi. Dallar yapraktan, meyveden yorulmuş. Yere kilim serilmiş. Daha üstte bir sofra örtüsü var. Damalı. Bu örtüyü hatırlıyorum ben. En son babaannem yaş tarhana yumrularını koyardı üstüne. Sonra onları daha ufak parçalara ayırdık. Daha da ufaltırdık... Nohut kadar olup kuruduklarında ilistirde avuç içiyle ezip onun haline getirirdik. Dedem işte o örtünün ucunu bir eliyle tutmuş. Babaannem elinde iri bir domat ve bıçakla bakakalmış. Ona son anda söylemişler galiba fotoğraf çekildiğini. Saçlarına ve bakışlarına bakılırsa benim doğduğum yıllar olsa gerek. Ama ben neredeyim? Neredeyim? Küçükken kendimi bulmak için bir iki defa çerçevenin ahşap vidalarını açıp fotoğrafın arkasına bakmıştım.

Karnım incirle doyunca böyle arıyorum kendimi işte.

Ama o sonbahar "ekistira lüküs kuru incir"den mahrum kaldım.

Çünkü Tarişe yaklaşmak ne mümkün!

Yolları panzerler kesmiş. Bir iki yerde barikat. Furukolar -toplum polisi furuko diye arattırın internette sağda solda insan çeviriyorlar.

Tam pek kimsenin bilmediği ara yoldan gidecektim ki, iki tane teyze kafam kadar taşlarla bir ekip arabasını yoldan çıkardılar. Arkadan daha genç kadınlardan oluşan kortej geliyordu. Polisin birisi silahının emniyetini açtı. Namluyu havaya kaldırdı. Ama kadın kalabalığını görünce vazgeçti.

Ortalık yeniden gaza boğuldu.

Gazetelerin iri iri yazdığı Tariş

Olayları'nın göbeğine düşmüştüm.

Koşa koşa geri gittim.

Eve dönerken Kahramanlar'daki küçük benzin istasyonuna uğradım. Bari biraz gaz alayım. İncir yok kışın gaz sobası kurarım, diye geçirdim içimden.

İstasyonda bizim mahalleden Şerif Ali çalışıyor. "Litrede kıyak geçerim sana" demişti, "yirmi kiloluk bidona beş yazarım ben. Ama bazı geceler size gelirim uyumaya. Bizim ev çok sevimsiz."

Şerif Ali'nin sağı solu belli olmaz. Gece uyurken gelir insanın yanına kıvrılır. Huylandırır belki. Ama kalbi temiz çocuktur. Üstelik ucuza gaz alacağım. Kış kötü mü geçecek ne?

Şerif Ali istasyona adımımı atar atmaz koşarak yanıma geldi. Parmağıyla sus, işaretini yaptı.

"Şimdi ben konuşacağım sen sadece evet diye başını sallayacaksın, tamam mı" dedi.

"..."

"Ben -biliyorsun- âşık oldum... Annem de olmuştu. O yüzden kaçtı gitti evden. Babam da benden utandı. Köye geri döndü. Aslında benim yüzümden gitmemiş. Gençken sevdiği bir kız varmış, vermemişler. Şimdi başkasıyla evliymiş. Babam köye dönünce kadın, kocasının çayına tütün zehri koymuş. Ama fark etmiş tabii tadından. İçtiği kadarı felç etmiş adamı. Kadın kocasını öylece bırakmamış. Babamı da çok seviyor. Birlikte aynı eve yerleşmişler. Köylü ayaklanmış, evi yakmış. Üçü de dumandan zehirlenmiş..."

"Yapma ya!"

Eliyle ağzımı bastırdı.

"Konuşma demedim mi ben sana!"

"..."

"Olsun hayat böyle. Şimdi sıra bize geçti. Yaşama sırası.. Benim aşkımı biliyorsun. Suzi'yi kaçıracağım..."

Biliyordum elbette. Geceler boyu anlatmıştı. Parasını, mevsim meyvelerine yatırıyor. Her hafta Suzi'nin yanındaydı ve parmaklıklar arasından ellerini birbirlerine dokunduruyorlardı.

"Sen olmaz diye salla kafanı. Beraber yapacağız bu işi. Her şeyi ayarladım. Bak, işte tankerin anahtarını çaldım ustamdan. Şimdi boş. Ama iş

görür. Üstelik patlamaz."

Aklım çıkayazdı. Ciddiydi. Dayanamadım.

"Şerif Ali, biz çocuk sayılırız daha. Aşk dediğin biraz daha büyük insan işi. Vazgeçelim. Sonra sübyan koşularını biliyorsun. Ustan yatmış. Bize anlatmıştı. Ben oraya düşmemem."

Beni tuttuğu gibi istasyonun arkasına götürdü. Elleri pençe gibiydi. Bastırdı omuzlarıma. Çöktük.

"Çaresi yok. Yoksa burayı yakarım. Bütün Fuar yanar" dedi.

Fuar tam sırtımızdaydı, on metre gerimizde.

Tankere bindik. Şerif Ali gaza bastı. Hızlandık. Deli gibi Fuarın Kahramanlar kapısından girdik. Kökledi. Gözlerimi kapamak istedim ama yapamadım. Her şey o kadar gerçektir ki beynim bunu yaşamayı kaçırmak istemiyordu. Büyük bir gürültüyle Hayvanat Bahçesinin duvarını yıktık. Ortalık savaş alanına dönmüştü. Pak Bahadır öfkeyle bize doğru bağıyor, ayağıyla gelin sizi ezeceğim işareti yapıyordu. Zürafanın birisi korkudan pat diye bayıldı. Aslan en dip hücreye kaçmıştı. İlk önce deve kuşlarının kafesini kırmışız. İki tanesi neredeyse cama yapışmış halde bize bakıyordu. Şerif Ali hızını kesmedi ama motordan alevler fıskırmaya başlamıştı. Son gördüğüm şempanzelerin kafesiydi. Tankerin sırt kısmıyla sertçe vurduk. Müthiş bir curcuna vardı. Bütün hayvanlar hançeresini yırtarcasına bağıyordu. Şempanzelerin arasına daldık. Suzi titreyerek bize bakıyordu. Şerif Ali ile sarıldılar.

Gece polis sirenleri, bekçi düdükları arasında bizim eve ulaştık. Kapıyı açar açmaz altımı ıslattığının farkına vardım. Bu kadar korkacağıma inanmazdım hayatta.

Şerif Ali çok mutluymuş. Suzi çok mutluymuş. Evin her yerinde birlikte zıplıyorlardı. Sarılıp yeniden zıplamaya başlıyorlardı.

Fakat mesut günler hep kısa sürer. İzmir de dünyadan kurtulmuş bir yer değil. Kara bulutlar gelip buldu bizi çok geçmeden.

Mahalleli ayaklandı. Ahlak sukut etti, bet bereket kalmadı, biz nikahsız evliliğe karşıyken bir de bu çıktı, zel-

zele olacak, heyelan başlayacak, diye ter ter tepindiler. Etrafımızdaki halka giderek daraldı. En son evi taşladılar. Kapının önüne ispiroto döküp çıkarcakları asıl büyük yangını gösterdiler. İzmirli adam yakmakta mahirdir. Gayet ciddilerdi.

Şerif Ali ve Suzi'nin umurunda değildi olanlar. Ama benim canım tatlıydı. Bir gece sabaha kadar düşündüm. Bizi kurtaracak tek güç vardı.

Sabah gün doğarken gizlice çıktım evden. Kemeraltı'ndaki Jüt Hana gittim. İzmir Dev-Genç lokali oradaydı. Paspasın üzerinde yattım. Uyumuşum. Birileri beni uyandırdı.

"Dev-Genç başkanı ne zaman gelir abi," dedim.

Uzun boylu, kumral birisi "Benim" dedi.

"Seninle acil konuşmam lazım," dedim.

Elindeki boya fırçası ve kostik kovasını yere bıraktı.

"Buyur, geçelim" dedi.

Olan biteni uzun uzun anlattım.

"Yani bu bizim için biraz zor bir karar, arkadaşlarla konuşmamız lazım... Şimdiye kadar sadece insanları Dev-Genç üyesi yaptık biz" dedi.

Allah sizi inandırсын sadece yalvarmadım ağladım, ağladım...

Öğleye doğru idare heyeti de geldi binaya. Toplantı yaptılar.

Sonunda beni çağırdılar. Dev-Genç başkanı abi, elime doldurulmuş bir üye kartı ve altı mühürlü bir kâğıt verdi: "İş bu onaylı evrakta da belirtildiği gibi Bayan Suzi üyemiz olup, her türlü korumamız altında..."

Suzi'nin üye kartını ve Dev-Genç mühürlü yazısını mahallede ev ev gösterdik. Eğer bir daha bizi rahatsız ederlerse Dev-Genç'in demir yumruğunun falan filan işte. Herkes tırtı tabii.

12 Eylül'den sonra o abiyi Tariş olaylarının asıl faili diye astılar.

İzmir hayırlı bir yer olsaydı kendini yakar onu yine vermezdi elerine. Biz üçümüz de kimdik ki gidip askeriyenin elinden alalım...

*Ahmet Büke'nin geçen günlerde ON8 yayımlarından çıkan İnsan Kendine de İyi Gelir kitabından bir öykü.